

О шостій цісар снідає. На перший сніданок він завжди їсть дві свіжоспечені білі булочки з маслом і п'є каву з молоком. Потому хвилин двадцять прогулюється в невеличкому парку біля Гофбурга. Франц Йозеф дуже невибагливий у побуті й по-солдатськи дисципліновано дотримується розпорядку. Будь-які відхилення від звичного режиму викликають у нього напади панічної тривоги. Рівно о сьомій Франц Йозеф уже завжди у своєму кабінеті за роботою. Тим часом зараз майже восьма, а кабінет усе ще порожній. Генерал-ад'ютант усьоме за сьогоднішній ранок підійшов до дверей у стіні між своїм кабінетом і робочою кімнатою цісаря, прочинив їх, зайшов усередину, подивився на стосик паперів, приготований звечора, визирнув у вікно і повернувся до себе.

Якби Карл Грюне не знав Франца змалку, він би так не хвилювався. Проспати вранці — таке може трапитися з кожним. З кожним, окрім Франца Йозефа. Такого, щоби цісар запізнився вранці на цілу годину, ще не бувало. А надто сьогодні, коли на нього чекає особливо важлива зустріч.

Сьогодні має вирішитися доля італійських провінцій монархії, в яких ось уже кілька років дуже неспокійно. Ломбардія, Венеція, Тоскана, Модена — всюди відбуваються заворушення. Й аристократи, і простолюди уже не хочуть коритися владі австрійського імператора і намагаються здобути незалежність. А це означало би катастрофу для монархії. Бо йдеться не лише про дуже багаті землі, а і про вихід до моря. А вихід до моря втрачати

не можна нізащо! Й ось нарешті, після довгих і виснажливих переговорів, до Відня прибули кілька італійських аристократів. Треба докласти всіх зусиль, аби переконати їх схилитися на бік Австрії, а не підтримувати повстання в Італії. Уже сам той факт, що вони погодилися зустрітися з цісарем у Гофбурзі, а не в себе, в Італії, був дуже хорошим знаком. Це може стати першим кроком для відновлення авторитету цісаря в бунтівних провінціях. Але до зустрічі залишалося менше, ніж година, а цісаря все ще не було. Грюне стояв біля вікна, вдивлявся в сірий ранковий туман і згадував яскраве італійське сонце, якого він не бачив ось уже кілька років. З такого стану тривожного заціпеніння його вихопив різкий стук у двері.

— До вас із поліції, — сказав слуга, який, постукавши, зайшов у двері кабінету Грюне.

— З поліції? — здивувався Карл. — Нехай заходять.

— Ваша світлосте, — вклонився шеф віденської поліції Гюнтер Штадлер, — сталося страшне лихо. На цісаря було скоєно замах.

— Коли? — видихнув Грюне і подумки сам себе вилаяв: замість дослухати важливу інформацію, перебиває Штадлера, який так поспішав, що ледве дихає.

— Щойно, — важко дихаючи, сказав Штадлер. — Тобто десь хвилин двадцять тому. У парку. Під час прогулянки.

— Ходімо негайно, домоворите дорогою, — звелів Грюне.

І вони вийшли з кабінету.

ЗАЛЬЦБУРГ, 2015

Цієї ночі Доротея Тішлер погано спала. Проте прокинулася, як завжди, за пів години до дзвінка будильника. Узяла до рук смартфон, переглянула нові повідомлення в месенджері, кілька хвилин поскролила стрічку фейсбуку, ввімкнула звук для дзвінків, який завжди вимикала на ніч. Підвелась і розсунула штори. До кімнати ввірвалося світло, яке після цілковитої темряви різало очі. Доротея любила дуже щільні штори, у спальні мала навіть подвійні, бо вікна виходили на сонячний бік і вранці в шибки било яскраве світло. Коли вона ночувала не вдома, то завжди брала зі собою пов'язку для очей, без якої їй важко було заснути. Найменший промінчик світла, навіть телефонний екран, який спалахував, коли надходило повідомлення на фейсбук, міг її розбудити. Доротея мала дуже чутливий сон. Їй важко було засинати, зате прокидалася вона дуже легко, від

найменшого шереху, а іноді й від незрозумілого почуття тривоги. Тоді їй часто вже не вдавалося задрімати до самого ранку, й цілий день опісля вона мала поганий настрій і не могла зосередитися на роботі.

Як завжди вранці, Доротея на мить затрималася біля вікна. Це помешкання вона винаймала насамперед через те, що з вікна було видно замок і мальовничі гори за ним. Як на її скромну зарплатню квартира була надто дорога: в самому центрі та з чудовим краєвидом із вікна. У помешканні давно не було ремонту, кахлі в лазничці й у кухні були старі, сантехніка час від часу ламалась, а стіни давно вимагали, щоби їх пофарбували. Господарі — подружжя пенсіонерів — не поспішали вкладати кошти в ремонт, розуміючи, що житло в такому місці вони завжди здадуть за непогані гроші у будь-якому стані. У таких помешканнях зазвичай живуть туристи чи люди, які приїзять ненадовго. Доротея, яка народилась і виросла в Зальцбурзі, мала би мешкати в одному з нових будинків трохи віддалік від центру, зате у зручній і значно дешевшій, ніж ця, квартирі. Та що ж, коли вона любила виходити вранці на балкон, пити каву і дивитися на замок? Любила слухати через відчинене вікно звуки нічного середмістя, коли воно засинало, і ранкового — коли прокидалося. Їй подобалося діставатися на роботу пішки і забігати посеред дня додому переодягнутися чи перекусити. Вона звикла до цього і залишалася жити в цьому обшарпаному та дорогому помешканні, куди соромилася запрошувати друзів і знайомих.

Доротея глянула на письмовий стіл, де панував незвичний хаос через вчорашні пошуки паперів, які повинна була взяти зі собою в дорогу. Доротея любила на столі ідеальний порядок: нічого зайвого, все на своїх місцях, усе акуратно поскладане на купки. Вона подивилася на валізку, зібрану ще тиждень тому. Подумала, що треба не забути покласти туди зубну щітку і маску для сну.

Через годину вона має бути на летовищі, а перед тим іще слід зайти на роботу, щоби забрати скрипку. Фондацію «Моцартеум», де Доротея працювала, теж було видно з її вікна. Представник страхової компанії вчора запакував скрипку у спеціальний футляр і приніс папери, які дозволяли перевезти інструмент через кордон. Доротею знов охопило хвилювання, яке не давало їй спати цілу ніч. Воно й не дивно, адже вперше за багато років знамениту на весь світ скрипку Моцарта вивозять із Зальцбурга на концерт за кордон. Та ще й на схід, за межі євроспільноти, на територію колишнього Радянського Союзу, куди нещодавно не наважувалися їздити навіть туристи-екстремали.

Сьогодні Доротея повезе скрипку до Львова, на фестиваль класичної музики, співорганізаторкою якого була Рут Гальцманн, їхня колишня співробітниця, яка кілька років тому вийшла заміж за українця і переїхала жити до Львова. Скрипку Моцарта зазвичай нікуди не вивозили з приміщення фондації «Моцартеум», де вона зберігалась уже багато років.

Грати на скрипці міг лишень один скрипаль, ніхто інший. Скрипаля ретельно обирали з найобдарованіших випускників Зальцбурзької консерваторії та призначали на цю роль довічно.

Зараз на скрипці грав Крістіан Кольцбауер, високий і стрункий тридцятирічний блондин із аристократичними рисами обличчя. Він мав їхати з Доротеєю до Львова. І це теж її трохи хвилювало. Крістіан їй подобався, та з його поведінки вона не могла зрозуміти, чи це почуття взаємне.

Доротея Тішлер була дуже організованою особою і щодня складала список обов'язкових справ, із якого викреслювала виконане, а те, чого не встигала, переносила до переліку справ на наступний день. З термінового, що слід було залагодити до виходу з дому, їй залишилося тільки зателефонувати Крістіанові, з яким вони разом летіли до Львова. Доротея запакувала до валізи зубну щітку і маску для очей, а тоді набрала Крістіана.

— Крістіан Кольцбауер, — пролунало у слухавці.

— Привіт. Це Доротея. Як спалося?

— Чудово. Не можу дочекатися, коли ми нарешті полетимо.

— Я теж. Такі екзотичні подорожі не часто трапляються.

— Це правда, — погодився Крістіан. — Даремно я дав себе прикріпити до скрипки Моцарта. Мої друзі з консерваторії вже обїздили цілий світ із концертами. А я ось вирушаю чи не вперше, — він засміявся.

— Ну, зате цілий світ приїздить слухати тебе, — відповіла Доротея. — Думаю, чимало твоїх друзів помінялися би з тобою хоч нині.

— Нині не вийде. Якщо пам'ятаєш, ми кілька місяців виробляли дозвіл грати на цій скрипці.

— Не нагадуй. Страшна австрійська бюрократія. Мені цілу ніч снилися жахіття про те, що я приїхала на летовище, а тебе немає. І я стою зі скрипкою в руках і не знаю, що робити.

— А це ідея, — засміявся Крістіан. — Можна зателефонувати дирекції й заявити, що я нікуди не поїду, поки мені вдвічі не підвищать зарплату.

— Бажаю успіху. Та спробуй таки не спізнитися на літак. Чи заїхати по тебе в таксі?

— Не треба. Я доберуся сам. До того ж тобі, напевно, не можна нікуди заїздити з таким цінним вантажем. Ти ж бачила той грубезний том інструкцій від страхової?

— Мабуть. Я не читала того всього. Сподіваюся, що й не доведеться.

— Я теж.

— До речі, а ти придбав собі страхівку?

— Так. І навіть заплатив за додатковий сервіс. Називається «Повернення у труні».

— Повернення у труні?

— Я завжди купую цю послугу, коли кудись їду.

— Навіщо?

— Одного разу мені довелося допомагати другові, чия дружина загинула під час відпустки. І страхова

відмовилася транспортувати тіло. Ти собі не уявляєш, як складно, довго і дорого все це залагоджувати. Відтоді я завжди докуповую цей сервіс у страхової, коли кудись їду.

— Хочеш заощадити організаторам, якщо вони вирішать убити тебе після концерту?

— Не хочу, щоби мене поховали десь під Чорнобильським реактором, попередньо продавши всі мої ще придатні до вжитку органи на чорному ринку. — Крістіан засміявся.

— Ну, гаразд. Тепер ти застрахований навіть від цього. До зустрічі в літаку.

— До зустрічі.

Доротея завершила розмову вже дорогою до вбиральні, де поклала телефон на поличку, а потім відкрила воду в душі.